

Source sheet for TGS #39 "The Unification of God, according to the Mekubalim"

- (1) שהייחוד עיקר התורה ושורש האמונה ותכלית האדם עדיו יגיע ואליו יכלה והוא הייחוד, כוונת התורה כולה ופרי המצוות, והוא הדעת את ה' (עבוה"ק ח"ג פס"ט)
- (2) שכינה בתחתונים צורך גבוה... בזמן שישראל עושים רצונו של מקום ועוסקים בתורה... הם מייחדים שמו הגדול ומקרבין כחותיו זה בזה ומקשרים אותם בקשר אמיץ מיוחד בייחוד אחד עד אין סוף... ובזה העולמות שקולים ומיוחדים לאחד, להעיד על אדון יחיד ובורא אחד, כי שרות השכינה בתחתונים סיבת ייחוד כל העולמות ושיקולן יחד, והוא ייחוד עליונים ותחתונים (שם, הקדמה)
- (3) תכלית התורה... הוא הפקת הרצון העליון שהוא הייחוד... הייחוד צורך גבוה (שם ח"ג פכ"ג)
- (4) שמא ח"ו נפרדו מן המאציל, לכן באה החכמה העליונה האמיתית להשרישנו... שורש הייחוד האמיתי... שעם שנאצל... לא נפרד ממנו, אבל הוא בו באחדות, ולזאת הכוונה ולהעיד על זה נצטוינו במצות הייחוד, והתורה ומצוותיה סובבות על זה כי הוא הכוונה בהם... ייחוד הכל עד אין סוף הוא תקון הכבוד וצורך גבוה (שם ח"א פכ"ד)
- (5) הייחוד שחשב הרב להרויח בשלילת התארים אין זה הייחוד שנצטוינו עליה בתורה, ורחוקה כוונת התורה מכוונת הרב כרחוק מזרח ממערב (שם ח"ג פס"ח)
- (6) הייחוד האמיתי... שנצטוינו עליה בתורה בפסוק שמע ישראל... לקשור וליחד... הכחות הנכללים בשם המיוחד באחד, ולשון שמע לשון אסיפה וחבור כמו וישמע שאול, והענין שצריך לקשור וליחד הענפים בשורש (עבוה"ק ח"ג פס"ט)
- (7) ואל מי תדמיון אל... ולהיות הדמיון בינו ובין ברואיו בלתי נערך, למה שאין יחס בין הבלתי בעל תכלית והבעל תכלית, הוא הנמנע לערוך בו דמות... תארים עצמיים עם היות עצמותו אחד (אור ה', מאמר א כלל ג פ"ג)
- (8) עשר ספירות... כשלהבת קשורה בגחלת (ספר יצירה, פ"א מ"ז)
- (9) הוא יתברך שמו השורש והסיבה היחידית לכולם. וענין זה מובן בשתי בחינות: בבחינת המציאות ובבחינה הפעולה. בבחינת המציאות... איך כל המציאויות כולם תלויים בו יתברך ונמשכים מרצונו... אין להם מציאות אלא מצד מה שהוא יתברך שמו רצה בהם ומקיימם ברצונו. בבחינת הפעולה הוא שאע"פ שנתן בחקם של הנבראים לשלוט בענינים מה שיכלתם מקפת... הנה באמת אין בהם כוח ולא שליטה אלא מה שמסר להם הבורא... ענינים רבים של רע שמתגלגלים וסובבים בעולם... אין כל זה אלא סבוב מסבות בדרך עומק כולם מתכונים לנקודת השלמת הבריאה ובה מסתיימים... ונמצא שהקב"ה הוא המנהג את הכל באמת ועצתו לבדו היא תקום, שהיא הגיע טובו ושלמותו אל ברואיו... ויודע בסוף כל הגלגולים כי הוא יתברך שמו אחד יחיד ומיוחד... ושורש כל בטול הרע... הוא גילוי אמיתת יחודו... ראו עתה כי אני הוא... למען תדעו... ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד. אמנם ישראל... יודעים האמת הזה ומעידים עליו גם עתה... ואתם עדי... ואין התכלית אלא אחד... שהשלמות

האמיתי של הבריאה הוא המשך לה משלמותו יתברך, כי הוא לבדו השלמות... שבהעידנו על יחודו ובהיותנו תולים את הכל בו, גם הוא יתברך נדרש לנו ונמצא לכל הבריאה שתשלם בשלמותו ונתקנים כל המציאויות במציאות האמיתי השרשי שהוא מציאות יתברך (דרך ה' חלק ד פ"ד)

10) יחודו... מתגלה ומתברר... כל הנלקט מכל מסיבותיו... הוא היחוד הגמור... אחר שכלל כל סיבות הגלגל... זה עדותנו בכל יום תמיד שמע ישראל... והיתה מנוחתו רק גילוי האמת הזאת (דעת תבונות סימן לד)

11) וכל המסיבות אשר גלגל וסבב... שכל העולם ומלואו... הכל תלוי ועומד על ענין שלמות יחודו ית' שרצה לגלות בפועל (שם לו)

12) הנה היחוד והפשיטות... הוא שורש כל ההשפעות... וכולם באמת אינם אלא גילוי האמת הזאת (כללי מאמר החכמה, ה)

13) יחוד כללי באמת, שאפילו הנפרדים מתיחדים בהדבק בשורשם (פירוש אדרא רבא, ח"ב עמ' סח-ע)

14) ושמע הוא שם ע, לפי שסביב הקו האמצעי הנקרא השם הגדול, שבעים ענפים משתרגים ממנו וכנגדם... שבעים שרים. וזה סוד שמע ישראל... כל הענפים מתייחדים בשורש (תולעת יעקב, סוד קריאת שמע)

15) מצדו יתברך נקרא בבחי' ממלא כל עלמין... גם עתה אחר שברא וחיידש העולמות ברצונו הוא ממלא כל העולמות והמקומות... ואין עוד מלבדו כמשמעו ממש (נפש החים, שער ג פ"ד)

16) אבל אין אנחנו יכולים... ליכנס כלל להתבונן בינה בזה הענין הנורא, לידע ולהשיג איך אדון יחיד ב"ה מלא את כל וכל המקומות באחדות פשוט (שם פ"ו)

17) וזהו ג"כ בכלל ענין יחוד פסוק ראשון דק"ש... ואף שברא והמציא מציאות כחות ועולמות עכ"ז הוא בבחינת הוי"ה ואחד מצדו יתב', שאין הברואים כולם חוצצים ח"ו כלל נגד אחדותו הפשוט יתברך הממלא כל ונקרא גם עתה הוי"ה ואחד (שם פי"א)

18) אלוה זה אחד הוא אינו לא שניים ולא יתר על שניים, אלא אחד, שאין כייחודו אחד מן האחדים הנמצאים בעולם: לא אחד כמין שהוא כולל אחדים הרבה, ולא אחד כגוף שהוא נחלק למחלקות ולקצוות; אלא יחוד שאין יחוד אחר כמותו בעולם. אילו היו האלוהות הרבה--היו גופין וגווייות, מפני שאין הנמנין השווין במציאתן נפרדין זה מזה אלא במאורעין שיארעו הגופות והגווייות. ואילו היה היוצר גוף וגווייה--היה לו קץ ותכלית, שאי אפשר להיות גוף שאין לו קץ. וכל שיש לו קץ ותכלית, יש לכוחו קץ וסוף. ואלוהינו ברוך שמו, הואיל וכוחו אין לו קץ ואינו פוסק, שהרי הגלגל סובב תמיד, אין כוחו כוח גוף. והואיל ואינו גוף, לא יארעו מאורעות הגופות כדי שיהא נחלק ונפרד מאחר; לפיכך אי אפשר שיהיה אלא אחד. וידיעת דבר זה--מצות עשה, שנאמר ה' אלוהינו, ה' אחד (יסודה התורה פ"א ה"ה-ז)